

Arrest

nr. 139 736 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 augustus 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 7 augustus 2014 houdende het opleggen van een inreisverbod van twee jaar.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Met de eerste bestreden beslissing wordt verzoekers aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk verklaard.

De tweede bestreden beslissing is deze waarbij aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd voor twee jaar, gestoeld op de volgende motieven:

"INREISVERBOD

Aan de heer:

[...]

wordt een inreisverbod voor twee jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.08.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980 is de termijn van het inreisverbod twee jaar omdat:

- 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 04.04.2013 en verblijft nog steeds illegaal in het Rijk. De termijn van het inreisverbod bedraagt twee jaar, omdat hij sinds de betekening van dit bevel nog geen enkele stap heeft ondernomen om het Belgisch grondgebied en het Schengengebied vrijwillig te verlaten. Betrokkene nestelt zich al gedurende meer dan een jaar in illegaal verblijf."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt de volgende exceptie op :

"Exceptie van onontvankelijkheid - gebrek aan samenhang

Verwerende partij stelt vast dat verzoekende partij in één verzoekschrift zowel de beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard als de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar, aanvecht. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop, Brugge, die Keure, 2007, 65). Meerdere vorderingen kunnen slechts onontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu toont verzoekende partij de samenhang tussen de eerste (onontvankelijkheid 9bis) en de tweede bestreden beslissing (bijlage 13sexies), die op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. Verweerder merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de andere bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat de motieven die aan de basis liggen van het inreisverbod kaduuk worden.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerste vermelde bestreden beslissing, namelijk de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag 9bis, die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, onontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105)."

2.2. Verzoeker betoogt ter zitting dat er wel degelijk samenhang is omdat het inreisverbod is gegrond op een bevel om het grondgebied te verlaten dat haar uitwerking verliest als de aanvraag op grond van artikel 9bis wordt ingewilligd.

2.3. In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, I. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

Verzoeker vraagt in zijn inleidend verzoekschrift de schorsing en de nietigverklaring van twee verschillende beslissingen. Hij geeft echter geen enkele verantwoording voor het gegeven dat hij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijdt. Ter zitting geconfronteerd met de exceptie van de verwerende partij betoogt hij dat er wél samenhang is tussen de beide aangevochten beslissingen omdat het inreisverbod is gegrond op een bevel om het grondgebied te verlaten, dat uitwerking verliest wanneer de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet zou worden ingewilligd.

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van oordeel dat de twee verschillende voorwerpen niet van dien aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling. De inhoud van de eerste beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede beslissing. Tevens stelt de Raad vast dat in het onderliggende verzoekschrift op duidelijke wijze ten aanzien van beide beslissingen verschillende grieven worden aangevoerd, waarbij andere feitelijke gegevens moeten in ogenschouw genomen worden en andere rechtsvragen moeten worden opgelost. Verzoekers argumentatie doet aan deze vaststellingen geen afbreuk. Overigens gaat hij er helemaal aan voorbij dat hij het bevel om het grondgebied, dat dient als basis voor het opleggen van het inreisverbod, niet aanvecht zodat een link tussen de eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing en de gevolgen daarvan voor wat betreft de tweede bestreden beslissing volledig ontbreekt.

In casu is de Raad aldus van oordeel dat met één verzoekschrift twee verschillende beroepen werden ingesteld die een afzonderlijk onderzoek vergen. Er is dan ook geen sprake van een verknochtheid tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede bestreden beslissing anderzijds.

Wanneer de aangevochten rechtshandelingen een verschillend belang vertonen voor verzoeker, zal het beroep worden geacht te zijn gericht tegen de belangrijkste beslissing. Aangezien verzoeker ter zitting betoogt dat het inreisverbod voor hem de meest zwaarwegende beslissing is, wordt het beroep enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de tweede bestreden beslissing (cfr. RvS 19 september 2005, nr. 149.014, De Brauwer).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een tweede middel, gericht tegen het inreisverbod, voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van diezelfde wet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 bepaalt:

‘§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van

maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. § 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid. De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. § 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.'

Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Op grond van het evenredigheidsbeginsel dient de administratieve overheid bij het opleggen van een inreisverbod en het bepalen van de duur ervan na te gaan of het inreisverbod evenredig is aan het ermee beoogde doel of de reden tot oplegging ervan.

De Dienst Vreemdelingenzaken legt met de tweede bestreden beslissing aan verzoeker een inreisverbod op van twee jaar.

Ter motivering hiervan wordt verwezen naar art. 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en het feit dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten welk hem werd betekend op 4 april 2013.

Deze motivering kan niet volstaan in het licht van art. 74/11 van de Vreemdelingenwet en geeft bovendien geen blijk van een zorgvuldige beoordeling van het dossier van verzoeker.

Krachtens artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en kan de

minister of zijn gemachtigde zich zelfs onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen en omwille van humanitaire redenen.

Uit geen enkel element van de motivering van de tweede bestreden beslissing kan worden afgeleid waarom het in casu nodig is om aan verzoeker een inreisverbod op te leggen met een duur van twee jaar.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat in casu de Dienst Vreemdelingenzaken de verplichting had een inreisverbod op te leggen, volgt uit geen enkele wettelijke bepaling de verplichting om de duur van dit inreisverbod te bepalen op twee jaar.

Waar bij het bepalen van de concrete duur van een opgelegd inreisverbod de Dienst Vreemdelingenzaken een discretionaire bevoegdheid heeft (binnen de door de wet vastgestelde maximumgrenzen), dient in de bestreden beslissing dan ook te worden gemotiveerd waarom voor een inreisverbod van die bepaalde duur werd geopteerd.

Het loutere feit dat geen gevolg werd gegeven aan een eerder betekend bevel om het grondgebied te verlaten vormt geen motivering voor de duur van het opgelegde inreisverbod, nu deze omstandigheid enkel de oplegging van een inreisverbod mogelijk maakt doch uit geen enkele wetbepaling volgt dat dit inreisverbod dient te gelden voor twee jaar.

Evenmin motiveert de Dienst Vreemdelingenzaken waarom er inzake verzoeker geen humanitaire redenen worden aangenomen die het niet-opleggen van een inreisverbod zouden verantwoorden.

Nochtans merkt verzoeker op dat hij reeds bij zijn aanvraag artikel 9bis Vreemdelingenwet uitdrukkelijk elementen aanhaalde waarom hem bij een negatieve beslissing geen inreisverbod zou worden opgelegd.

Hierop wordt door de tweede bestreden geenszins geantwoord.

Derhalve schendt de tweede bestreden beslissing de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, nu uit deze beslissing zelfs niet kan worden afgeleid dat de Dienst Vreemdelingenzaken van de ter zake door verzoeker ingeroepen argumenten kennis heeft genomen, laat staan er bij de beoordeling en bij de oplegging van het inreisverbod rekening mee heeft gehouden.

Verzoeker wijst er bovendien op dat de tweede bestreden beslissing werd genomen in het kader van zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en waarbij hij meerdere elementen van humanitaire aard heeft aangehaald.

Uit geen enkel element van de tweede bestreden beslissing blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken een afweging heeft gemaakt tussen het opgelegde inreisverbod voor twee jaar enerzijds en de concrete situatie van verzoeker anderzijds, zodat eveneens het evenredigheidsbeginsel in deze geschonden is.

De tweede bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

3.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota dat de bestreden beslissing wel degelijk een afdoende motivatie bevat, en benadrukt de zinsnede: "De termijn van het inreisverbod bedraagt twee jaar omdat...". Hieruit blijkt, zo stelt zij, dat wel degelijk is gemotiveerd waarom zij opteerde voor de duur van twee jaar. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat hij hierover in het ongewisse wordt gelaten door het bestuur, en het feit dat hij zich niet kan vinden in de opgelegde duur volstaat niet om afbreuk te doen aan de beslissing. Waar volgens verzoeker niet blijkt dat een afweging zou zijn gemaakt tussen het opgelegde inreisverbod en zijn concrete situatie, stelt de verwerende partij dat het geheel van de door verzoeker aangebrachte elementen eigen aan zijn concrete situatie het voorwerp is geweest van onderzoek door de gemachtigde. Dit blijkt ten overvloede uit de beslissing betreffende de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het feit dat die overwegingen niet expliciet worden vermeld in het bestreden inreisverbod, betekent niet dat zij niet werden betrokken bij het nemen ervan, zo concludeert de verwerende partij.

3.3. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)."

Uit deze bepaling blijkt vooreerst dat pas een inreisverbod, met een maximum van drie jaar, kan worden opgelegd indien 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

De motivering die de verwerende partij hanteert om een inreisverbod op te leggen van twee jaar heeft betrekking op de voorwaarde waaraan moet zijn voldaan om een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen. Immers, ongeacht welke bewoordingen zij gebruikt, verwijst zij onmiskenbaar naar het feit dat verzoeker niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting. Hoewel deze motivering volstaat om over te gaan tot het opleggen van een inreisverbod van maximum drie jaar, volstaat zij niet in het licht van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, krachtens hetwelk voor de duur van het inreisverbod rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Verzoeker kan dus worden bijgetreden waar hij betoogt dat nergens blijkt dat een afweging zou zijn gemaakt tussen het opgelegde inreisverbod en zijn concrete situatie.

De verwerende partij stelt daar tegenover dat verzoekers concrete situatie wel degelijk het voorwerp heeft uitgemaakt van een onderzoek, hetgeen blijkt uit de beslissing houdende afwijzing van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het feit dat de overwegingen dienaangaande niet expliciet worden vermeld in het inreisverbod betekent niet dat zij er niet bij werden betrokken. Zij kan daarin niet worden gevolgd door de Raad. Uit de beslissing houdende het opleggen van een inreisverbod zelf moet immers een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken. Derhalve is een specifieke motivering vereist (cfr. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900). Uit de parlementaire voorbereidingen, waarin wordt verwezen naar de Terugkeerrichtlijn, blijkt :

"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Waar de bestreden beslissing geen enkel onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval betreft, wordt de Raad niet in de gelegenheid gesteld om, zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen, te oordelen of die beslissing al dan niet kennelijk onredelijk is. In zoverre de verwerende partij nog verwijst naar de beslissing aangaande de aanvraag tot regularisatie, kan worden volstaan met de vaststelling dat niet valt in te zien hoe een beslissing houdende het onontvankelijk verklaren van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet enig motief zou kunnen bevatten betreffende de duur van een inreisverbod dat niet in deze beslissing is geïncorporeerd.

3.4. Het middel is gegrond wat de aangevoerde schending van artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet betreft.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing en verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring in zoverre gericht tegen de eerste bestreden beslissing, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring in zoverre gericht tegen de tweede bestreden beslissing, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 augustus 2014 houdende het opleggen van een inreisverbod van twee jaar wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing in zoverre ze is gericht tegen de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS